

Durmuş Hocaođlu

Siyâsî Tekilleşme

Aksiyon., Yıl: 8., Sayı: 366; 08.12.2001-14.12.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.27

Durmuş Hocaođlu, *Aksiyon*, Analiz Sıra No: 111; 2001 Sıra No: 24

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Siyâsî Tekilleşme”, *Aksiyon.*, Yıl: 8., Sayı: 366; 08.12.2001-14.12.2001 (Cumartesi-Cuma)., s.27

“Siyâsî Tekilleşme, bütün siyâsî partilerin çok büyük ölçekte, hemen-hemen aralarındaki bilimum farkların silinmesi ve adetâ hepsinin aynı bir büyük partinin muhtelif versiyonlarına dönüşmesi şeklinde bir netîce hâsıl etmiş bulunmaktadır.”

Aşırı derecede yoğun basınçlara mâruz kalınan ortamlarda bulunan bütün maddeler bu basınç te'siriyle atom-altı partiküllerine varıncaya kadar parçalanırlar ve tamâmiyle birbiriyle özdeş hâle gelirler; henüz beşer teknolojisiyle elde edilebilmesi mümkün olmayan, sâdece “Keradelik” gibi çok ekstrem kozmik olaylarda gözlemlenebilen ve bu ortama girmiş bulunan bütün maddelerin aralarındaki fizikî farkların tamâmen silinerek birbiriyle aynîleştiği bu ürkütücü hâle Fizik'te “tekilleşme” (singülarizasyon) adı verilmektedir. Bu şartlar altında, hepsi nihâî olarak bire-bir özdeş hâle gelmekte olduklarından, Tekilleşme'ye mâruz kalan maddelerin, daha önce “ne” olduklarının hiçbir ehemmiyeti yoktur. Söz gelimi, tekilleşme-öncesinde “tank” olan bir cisimle “mercimek tâneciği” olan bir başka cisim, tekilleşme sürecinin nihâî safhasında artık ne tanktır ve ne de mercimek tâneciği; her ikisi de, önceden “başka şey” olan diğer cisimler gibi, “bir ve aynı şey” olmuşlardır.

Beri yandan, her aşırı basınç ortamında maddelerin birbiriyle aynîleşmesi, aynı zamanda bir “birbiçimleşme”ye (üniformalizasyon) ve “kuralsızlık hâli”ne, yâni “kaos”a da tekaabül eder; nitekim yukarıda zikretmiş bulunduğumuz Kara Delik ortamı, herşeyin aynı formu kazandığı ve bir kaos ortamıdır da; orada, bilinen hiçbir fizik kuralı geçerli değildir; o sebeple de bu ortamda nelerin olabileceği hakkında, spekülasyonlar hâricinde, sağlam ve sıhhatli birşeyler söylenemez.

★ ★ ★

İmdi; bana bu satırları kaleme aldırın sâik, Türkiye'nin siyâsî tablosunun nevi şahsına münhasır bir “siyâsî tekilleşme” manzarası arzetmesidir. Gerçekten de, günümüzde, Ülke, git-gide üzerinde aşırı derecede yoğun basınçların oluştuğu bir basınç ortamına, bir nevi’ “Siyâsî Kara Delik” ortamına dönüşmektedir. Hem içeriden ve hem de dışarıdan gelen bu aşırı tazyikler bir kilitlemeye yol açmakta; problemler çözülmedikçe Devlet ve Toplum hergün biraz daha çözülmekte; itidâl, soğukkanlılık ve sâlim düşünme kaabiliyeti git-gide zâil olmaktadır. Her tekilleşme ortamında gözlemlenen “kaos” burada da hükmünü icrâ etmektedir; öyle ki, bir miktar ihtiyatla konuşarak,

sanki “Türkiye için tarihin sonu” görünmektedir denebilecek vahim bir manzara ile karşı-karşıya bulunduğumuzu dahi söyleyebiliriz.

Bir yılına yaklaşan Kriz, vâzihan ve sarâhaten belli ki, herhangi bir kriz değil; O, bir bakıma, Türkiye’nin bugüne kadar birikmiş olan bütün cerahatlarının birdenbire patlamasından ibâret ve de söz konusu tekilleşme ile çok yakından bağlantılı: Kriz ve Tekilleşme birbirini besliyor

İmdi; Siyâsî Tekilleşme, bütün siyâsî partilerin çok büyük ölçekte, hemen-hemen aralarındaki bilimum farkların silinmesi ve adetâ hepsinin aynı bir büyük partinin muhtelif versiyonlarına dönüşmesi şeklinde bir netîce hâsıl etmiş bulunmaktadır. Daha açık bir ifâdeyle, “Siyâsî Tekilleşme” terimi ile kastetmiş olduğum şey, asıl olarak, bu olgudan ibârettir.

Nitekim; dikkat edilecek olursa, mevcut bütün siyâsî partilerin aralarında, birini diğerinden tefrîk etmeye medâr olabilecek, çok belirgin, çok bâriz farklar kalmış değildir artık; hemen-hemen hepsi, ideoloji, dünya görüşü, siyâset doktrini, siyâset programı açılarından büyük ölçüde, birbirinin rakîbi ve alternatifi olmakta uzaklaşmışlar, tersine, birbirinin aynısı olmuşlardır; yâni hemen tamâmı “tekilleşmiş” vaziyette bulunmaktadır. Vaziyet bu açıdan vahîmdir; siyâsî partiler arasındaki bütün farklar adetâ isimler ve şahıslara indirgenebilir hâle gelmiştir.

Söz gelimi, “Avrupa Birliği” konusunda hepsi aynı (özdeş) olmuşlardır; aralarında kaale alınmaya değer hemen-hemen hiçbir fark kalmamıştır: Hepsi birden ve birbiriyle yarışırcaasına “Avrupacı”dır! Ne garip: Daha henüz çok yakın zamana kadar Avrupa Birliği’ni “Hristiyan Klübü”, “Haçlı İttifâkı” olarak nitelendiren, AB’ye karşı en şedîd muhâlefeti gösteren, “Avrupalılar ile bu konuda tam mutâbıkız: Onlar bizi almak istemiyor, biz de girmek istemiyoruz; Avrupa Birliği’ne girmeyi istemek uşak ruhluluğun tezâhürüdür; Millî Mücâdele bitmemiştir, Türkiye şu ânda hâlâ Millî Mücâdele şartlarındadır” diyerek açık ve net bir tavır koyan Siyasî İslâmcılar; “Türkiye son bağımsız Türk devletidir; asla ve kat’a bağımsızlığından tâviz veremez, bunun için gerekirse ölürüz” diyen ve bu uğurda, Türkiye’yi bir Sovyet peyki yapmak, Afganistanlaştırmak isteyenlere karşı silaha sarılmak ve canlarını fedâ etmekte tereddüt göstermeyen Siyâsî Milliyetçiler; temel şârları “tam bağımsız Türkiye” olan sosyalistler nerede? Nerede daha henüz on yıl önce “Adriyatik’ten Çin Seddi’ne Büyük Türk Dünyası” idealini terennüm edenler? Nerede, tartışmasız olarak, bütün Türk tarihinin en büyük milliyet-perverlerinden olan Atatürk’ün “İstiklâl-i Tâmmе” prensibini kendilerine alem yapanlar?

Evet; neredeler? Şimdi hepsi, adetâ Sistem’in kuvvetli çeneleri tarafından tatbik edilen aşırı basınçlarla param-parça edilmiş, keskin dişleri tarafından çiğnenip-çiğnenip de tekilleştirilerek tükürülmüş gibi duruyorlar! Hepsi tekilleşti, aynîleşti; hepsi “Avrupacı” oldu.

Avrupa Birliği mevzûu en mühim örneklerden; ama elbette tek değil, daha niceleri var ki saymaya yer yetmez. Ama en mühimlerinden birisini daha ele alalım: Ahlâk! Siyâset’te bu noktadan öylesine bir tekilleşme husûle geldi ki, hepsi öylesine birbirine benzer hâle geldi ki, temiz, şâibesiz, kire bulaşmamış bir siyâsî teşekkül bulunamaz hâlde; bu yüzden, “siyâsî ahlâk” açısından da, birini diğerine müreccâh addetmeyi mücbir kılacak pek mühim bir sebep görülmüyor: Hepsi aynı kumaşın malı!

Siyâsî partiler arasındaki farkların sıfırlanması demek olan bu tekilleşme, alternatif siyâseti de imkânsızlaştırmaktadır; mûtâd hilâfına sâdece iktidar partilerinin değil muhâlefet partilerinin de kredi kaybetmesinin; Vatandaş’ın siyâsete ve siyâsetçiye adetâ düşman kesilmesinin sebebi de bu olsa gerektir: Bütün siyâsî partiler “aynı parti” olunca, çalınacak başka bir kapı kalmadığını dehşet içinde farketmenin tevlîd ettiği ye’s ile, bedenimizi ateş gibi saran dertlerimizin, problemlerimizin halledilebileceğine dâir güven de ortadan kalkmakta ve protesto tümüne birden yönelmektedir.

